

~ נקודות משיחות קודש ~ (ע"פ לקו"ש חל"ח עמ' 38 - מתוך 'לקראת שבת')

שבחו של אהרן - שלא שנה

ועש כן אהרן

להגיד שבחו של אהרן שלא שנה (ח, ג. ובפרש"י)

וצריך להבין, מה השבח הגדול של אהרן, וכי זהו שבחו שלא שנה מצווי ה'?

ויש לומר הבאור בזה ע"ד פנימיות הענינים: ידוע שיש בגלויים שמלמעלה שני אופנים, התגלות הבאה על ידי עבודת האדם ובלשון הזהר "באתערוותא דלתתא אתערוותא דלעילא", ויש התגלות עליונה שהיא למעלה מגדר הנבראים, ובאה בדרך מתנה מלמעלה, ובלשון הזהר "אתערוותא דלעילא שאין אתערוותא דלתתא מגעת לשם".

והנה על עשיית המנוחה אומר רש"י: "על ידי הקב"ה נעשית מאליה" - ללא עשית הנבראים, ואף לאחר עשייתה הנה האור שבה לא היה אור טבעי כמדגש בנר המערבי שהיה "עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל" - שאף זה תלוי אף ורק בידי הקב"ה. וזהו שבחו של אהרן - דאף על פי שאור המנוחה לא היה טבעי והיה מקום לחשב שאין צורך לדיק באפן הדלקתה פיון שהנפעל הוא משמיא, אף על פי כן לא שנה אהרן מהצווי.

והטעם לזה שנצרכת עבודת אהרן הוא, דאף על פי שהאור הנמשך הוא למעלה מעבודת האדם, מכל-מקום הקב"ה ממשיכו רק לאחר עבודת האדם, ובלשון המהר"ל (גבי עשיית המנוחה, גו"א פרשתינו ד, ח) ד"כף הוא כל מעשה שפועל השם, הכל צריך פעל למטה והשם יתברך גומר על ידו.. ולפיכך היה צריך משה לדעת כל מעשה המנוחה, והיא פעל כפי מה שהיה יכול והקב"ה גומר על ידו".

(ד) וזה מעשה המנוחה מקשה זהב עדירכה
עדיפרחה מקשה הוא כמראה אשר הראה יהוה
את-משה בן עשה את-המנוחה: פ

כ"ט וזה מעשה המנוחה • שהראהו הקדוש ברוך הוא באצבע, לפי שנתקשה בה, לכך נאמר "וזה" • מקשה • כטרייץ בלעז (געשלאגען) לשון "דא לדא נקשן" (דניאל ח) • עשת של כפר זהב היתה ומקיש בקרנס וחותף ככשיל לפשט איכריה בתקונן, ולא נעשית איברים איברים על ידי חבור. עדירכה עדיפרחה • "ירכה" היא השדה שעל הרגלים, חלול, בדרך מנורת כסף שלפני השרים. עדירכה עדיפרחה • כלומר גופה של מנוחה בלה וכל התלוי בה. עדירכה • שהוא אבר גדול. עדיפרחה • שהוא מעשה דק שבה - הכל מקשה. ודרך "עד" לשמש בלשון זה, כמו (שופטים טו) : "מגדיש ועדיקמה ועדיכרם זית". כמראה אשר הראה וגו' • כפתבנית אשר הראה בהר, כמו שנאמר (שמות כה) : "וראה ועשה בתבניתם וגו'". בן עשה את המנוחה • מי שעשאה. ומדרש אגדה: על ידי הקדוש-ברוך-הוא נעשית מאליה.

~ נקודות משיחות קודש ~ (יעוין לקו"ש חל"ח עמ' 33. ובאו"א חכ"ח עמ' 60 - מתוך 'לקראת שבת')

מעלתה של המנוחה על שאר העבודות

וזה מעשה המנוחה . . כמראה אשר הראה יהוה את-משה בן עשה את-המנוחה:

בן עשה . . מי שעשאה, ומדרש אגדה על ידי הקב"ה נעשית מאליה (ח, ד. ובפרש"י)

ידועה השאלה (אברבנאל, אלשיך, אוה"ח ועוד), דהפסוקים הקודמים עוסקים במצות הדלקת המנוחה, ועל מעשה המנוחה כבר למדנו בפרשת תרומה (כה, לא) באריכות, ומהי השיכות דעשיית המנוחה לכאן, שהצריך הכתוב לשנותה ולכתבה שנית?

ויש לומר הבאור (לדרכו של רש"י):

הנה הדלקת הנרות על ידי אהרן היא נחמתו על הקרבת הקרבנות על ידי הנשיאים, וכפי שאמר לו השי"ת (הובא ברש"י רש פ'שנתנו) - "שלף גדולה משלהם". ובכדי לבאר מדוע "שלו גדלה", אף שגם קרבנות הנשיאים היה ענינם חנפת הבית, ובמה גדלה חנפת המנוחה על חנפת המזבח וכיו"ב, הנה לכן, אף שעסקינו בהדלקת המנוחה, הובא הפסוק העוסק בעשייתה, שנעשתה על פי המראה אשר הראה ה' (ולמהדרש על ידי הקב"ה עצמו), דבזה יובן ענין מעלת חנפת המנוחה על ידי אהרן - "שלף גדולה משלהם".